

ALLAH'TAN AFİYET İSTEYİN!*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîhi alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Kemâ yenbağî licelâli vechihî ve li-azîmi sultânih... Ve's-salâtu ve's-selâmu alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn muhammedini'l-mustafâ... Ve alâ âlihî ve sahibihî ve men tebiahu bi-ihsânin ilâ yevmi'l-cezâ...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasîli ile'nnebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

أَشْرَفُ الْإِيمَانِ أَنْ يَأْمَنَكَ النَّاسُ وَأَشْرَفُ
الْإِسْلَامِ أَنْ يَسْلَمَ النَّاسُ مِنْ لِسَانِكَ وَيَدِكَ وَأَشْرَفُ
الْهَجْرَةِ أَنْ تَهْجُرَ السَّيِّئَاتِ وَأَشْرَفُ الْجِهَادِ أَنْ

تُقْتَلَ وَيُعْقَرَ فَرَسُكَ

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

وَأَشْرَفُ الزُّهْدِ أَنْ يَسْكُنَ قَلْبُكَ عَلَى مَا رُزِقْتَ
وَإِنَّ أَشْرَفَ مَا تَسْأَلُ مِنَ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ الْعَافِيَةَ فِي
الدِّينِ وَالدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

RE. 72/1 (Eşrefü'l-îmâni en ye'meneke'n-nâsu; ve eşrefü'l-islâmi en yesleme'n-nâsü min lisânike ve yedike ve eşrefü'l-hicreti en tehçüre's-seyyiâti, ve eşrefü'l-cihâdi en tuktele ve yü'kara feresüke.)

Ve revâhu ibnü'n-neccâr fî târihihî ve zâde:
(Eşrefü'z zühdi en tesküne kalbüke mâ ruzikte,
ve inne eşrefe mâ tes'elü mina'llâhi azze ve
celle'l-âfiyete fi'd-dîni ve'd-dünyâ ve'l-âhireh)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem cemaat-i müslimîn! Değerli kardeşlerim, kıymetli müslümanlar!

Allah-u Teâlâ Hazretlerinin selâmı, rahmeti, bereketi, ihsanı, ikramı, lütfü dünyada, ahirette üzerinize olsun... Allah CC sizleri iki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin... Cennetiyle cemaliyle taltif ve müşerref eylesin...

Peygamber-i Zîşanımız SAS Hazretlerinin mübarek hadîs-i şerîflerinden bir demet okuyup anlatmak ve böylece dinimizi teallüm etmek ve tefeyyüz eylemek üzere burada mutadımız veçhile, tekkemizin an'anesi, âdeti üzere Râmûzü'l-Ehâdîs kitabını okuyoruz.

Bu hadîs-i şerîflerin okunmasına başlamadan önce Peygamber SAS Efendimiz'in rûh-u pâki-

ne hediye olsun diye ve onun âline, ezvâcına, ashâbına, etbâına, ahbâbına, ihvânına hediye olsun diye, hâssaten Peygamber Efendimiz'in mânevî vârisleri sâdât-ı meşâyih-i turuk-u aliyyemizin ruhlarına hediye olsun diye; Ebû Bekr-i Sıddîk ve Aliyyü'l-Murtazâ'dan Hocamız Muhammed Zahidi Bursevî hazretlerine kadar turuk-u aliyyelerimiz silsilelerinden güzerân eylemiş olan cümle sâdât-ı meşâyihimizin, pirlерimizin, şeyhlerimizin, evliyâullah büyüklerimiz ruhlarına hediye olsun diye;

Uzaktan yakından bu dersi dinlemeye gelmiş olan siz kıymetli, sevgili, değerli kardeşlerimin âhirete intikal etmiş olan bütün sevdiklerinin, yakınlarının, geçmişlerinin, dostlarının, gönüllerinden dilek ve temenni ettiklerinin ruhlarına hediye olsun diye;

Sizler ve bizler, yaşayan müslümanlar Rabbimiz'in rızasına uygun yaşayalım, huzuruna işin sonunda sevdiği razı olduğu kullar olarak varalım, cennetiyle cemaliyle müşerref olalım diye bir *Fâtiha* üç *İhlâs-ı Şerîf* okuyup öyle başlayalım. Buyurun.

.....

a. İmanın En Şerefli

Okuyacağımız hadîs-i şerîfler *Râmûzü'l-Ehâdîs* kitabımızın 72. sayfasının 1. hadîs-i şerîfi ve okuyabildiğimiz kadar devamı olacak. Ders tarifi isteyenler var, dersten sonra, hadisleri anlattıktan sonra ders tarifi yapacağım.

Peygamber SAS Efendimiz, metnini az

önce okuduğum İbn-i Ömer RA'dan rivayet edilmiş olan bu hadîs-i şerîfte buyuruyor ki... Ezberlenecek, hatırda kalması gereken, başkalarına da anlatmanız uygun olacak olan bir hadîs-i şerîf. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:¹

أَشْرَفُ الْإِيمَانِ أَنْ يَأْمَنَكَ النَّاسُ وَأَشْرَفُ
الْإِسْلَامِ أَنْ يَسْلَمَ النَّاسُ مِنْ لِسَانِكَ وَيَدِكَ وَأَشْرَفُ
الْهِجْرَةِ أَنْ تَهْجُرَ السَّيِّئَاتِ وَأَشْرَفُ الْجِهَادِ أَنْ

تُقْتَلَ وَيُعْقَرَ فَرْسُكَ

وَأَشْرَفُ الزُّهْدِ أَنْ يَسْكُنَ قَلْبُكَ عَلَى مَا رُزِقْتَ وَ
إِنَّ أَشْرَفَ مَا تَسْأَلُ مِنَ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ الْعَافِيَةَ فِي
الدِّينِ وَالدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

RE. 72/1 (Eşrefü'l-îmâni en ye'meneke'n-nâsu; ve eşrefü'l-islâmi en yesleme'n-nâsü min lisânike ve yedike ve eşrefü'l-hicreti en tehçüre's-seyyiâti, ve eşrefü'l-cihâdi en tuktele ve yü'kara feresüke.)

Ve revâhu ibnü'n-neccâr fî târihihî ve zâde: (Eş-

¹ Taberânî, *Mu'cemü's-Sağîr*, c.I, s.29, no:10; Taberânî, *Mu'cemü'ş-Şâmiyyîn*, c.I, s.378, no:655; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.I, s.226, no:207; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.37, no:65; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.436, no:3499.

refü'z zühdi en tesküne kalbüke mâ ruzikte, ve inne eşrefe mâ tes'elü mina'llâhi azze ve celle'l-âfiyete fi'd-dîni ve'd-dünyâ ve'l-âhireh.)

(Eşrefü'l-îmâni) “İmanın en şerefli...” Yani herkesin bir imanı var, bunların fazileti, şerefi ve derecesi farklı. “En şerefli olan, en üstün olan iman, *(en ye'meneke'n-nâsü)* insanların senden emin olmasıdır.” Sana güvenmesidir, sana itimad edebilmesidir. İmanın en kuvvetlisi budur. Güvenmek, emniyet hissi duymak kelimesi de iman kelimesiyle emine kökünden olarak birbiriyle ilgili ilgili.

Efendimiz SAS'in başka hadîs-i şerîflerde başka türlü anlatımları var:²

أَفْضَلُ الْإِيمَانِ أَنْ تَعْلَمَ أَنَّ اللَّهَ مَعَكَ حَيْثُمَا كُنْتَ

(طب. حل. عن عبادة بن الصامت)

RE. 76/9 *(Efdalü'l-îmân)* “İmanın en yüksek derecesi, *(en ta'leme enne'llâhe meake haysü mâ künte)* nerede olursan ol, Allahu Teâlâ Hazretleri'nin seninle beraber olduğunu bilmendir.” En üstün iman budur diyor.

Burada ise diyor ki; “İnsanların sana güven duymasıdır.” Senden emin olmasıdır, senden korkmamasıdır, senden kuşku duymamasıdır, senden acaba bir iş çıkar mı diye çekinmemesidir.

² Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VIII, s.336, no:8796; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.I, s.305, no:535; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VI, s.124; Ubâde ibni Sâmit RA'dan.

Mecmaü'z-Zevâid, c.I, s.225, no:204; *Kenzü'l-Ummâl*, c.I, s.37, no:66; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.V, s.194, no:3971.

Burada imanın sonucu, tezahürü anlatılmış oluyor. Yani sen öyle bir mü'min olacaksın ki, bu imanının gereği olarak öyle bir insan hâline geleceksin ki kurtlar, kuşlar, insanlar, canlılar senden korkmayacak, sevecek seni, sana itimat edecek, güvenecek sana. Senin yüzüne bakınca, “Bundan bana bir zarar gelmez.” diyecek.

Mesela Efendimiz SAS Medine’ye geldiği zaman, birisi demiş ki:

“—Dur bakalım, peygamber denilen bir şahıs bizim şehrimize gelmiş, gideyim şu şahsı göreyim!”

Diyen kim? Ehl-i kitaptan alim bir kimse... Tevrat’ı filan okumuş, bilgili bir kimse. Sıradan bir insan değil. Peygamber Efendimiz’in toplantı yaptığı eve gitmiş. Kapıdan şöyle içeri girmiş, Peygamber Efendimiz’e bakmış muhterem kardeşlerim, diyor ki:³

عَرَفْتُ أَنَّ وَجْهَهُ لَيْسَ بِوَجْهِ كَذَّابٍ

(ت.ه.حم.ك.طس.ش.هب.ق. عن عبد الله بن سلام)

(Araftü enne vecchê leyse bi-vechi kezzâb)
“Yüzüne bakınca anladım ki, yüzü hiç öyle yalan iddiada bulunacak, yalan söz söyleyecek

³ Lafız farkıyla: Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.652, no:2485; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.423, no:1334; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.451, no:23835; Dârimî, *Sünen*, c.I, s.405, no:1460; Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.14, no:4283; Taberânî, *Mu’cemü’lEvsat*, c.V, s.313, no:5410; İbn-i Ebî Şeybe, c.V, s.248, no:25740; Beyhakî, *Şuabü’l- İman*, c.III, s.216, no:3361; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.II, s.502, no:4422; Begavî, *Şerhü’s-Sünneh*, c.II, s.152; İbn-i Sa’d, *Tabakâtü’l-Kübrâ*, c.I, s.235; İbn-i Asâkir, *Mu’cem*, c.II, s.132, no:1339; Abdullah ibn-i Selâm RA’dan.

bir insan yüzü değil!”

Yani Efendimiz’in cemaline bakmış, “Tamam, bu insan yalancı bir insan değil, doğru söyleyen bir insan, bu insan hak peygamber!” diye Efendimiz SAS Hazretleri’nin yüzünden, nûrundan, görünüşünden onun gönlüne bir itimad hissi gelmiş, güvenmiş Peygamber Efendimiz’e...

Müslümanın amacı nedir? Sizlerin, bizlerin amacımız nedir?

Rasûlullah’a benzemektir. Rasûlullah gibi olacağız. Ahlâk-ı Muhammediye ile ahlâklanacağız. Efendimiz’i okuyacağız, hayatını okuyacağız, ahlâkını okuyacağız, onun gibi olacağız.

Emin olun, samimi kanaatimi söylüyorum; Hocamızı insan olarak tanıdım. Ben damadıyım, evladıyım, dervişiyim, halifesiyim, tanıdım. Hadis kitaplarında hadîs-i şerîfleri okudukça Hocamız’ın her halinde Rasûlullah Efendimiz’e ne kadar benzediğini anladım.

“—Her halinde Rasûlullah Efendimiz’e ne kadar benzemiş!” diye ayrıca sevgi ve takdir duydum.

Yani önce tanıdım, sonra hadisleri okudum. Hadisleri okudukça, hani İlâhiyat Fakültesi’ne asistan olarak gittim, doçent oldum, profesör oldum el-hamdü lillâh da, okudukça Rasûlullah’a ne kadar benzediğini anladım.

Hatta Hocamız çok halim selim bir insandı da, çok yumuşaktı evde, lokum gibiydi, çok tatlı bir insandı. Hiç kızdığı, böyle kötü söz söylediği yok gibiydi. Biraz da latifeciydi. Şaka

yapardı. Valide Hanım rahmetliye şaka yapardı filan. Böyle evde bir tatlı, yumuşak, sevimli bir hava olurdu. Kitaplarda okudum, “Rasûlüllah Efendimiz de evde biraz şakacıydı.” diyor. Aynen öyle yapmış.

Şimdi bu kadar yumuşak insan Hocamız, minbere çıktı mı, vallahi başımızı kaldırıp gözüne bakmaya korkardık. Korkardık, çünkü orada celallenirdi, bangır bangır bağıırdı; kubbe, duvarlar sallanır gibi olurdu.

Bir keresinde bir bayram gününde hatırlıyorum; Tabii Hocamızı tanımıyor anlaşılın, bayram günü gelmiş, yani bayram günü cemaati, başka zaman camiye hocayı filan bilen bir insan değil. Daha bayram namazının vakti olmamış Hocamız vaaz veriyor. Sabah namazını kılmışız, mihrabda konuşma yapıyor.

Adam kapıda:

“—Hoca hoca! Konuşmayı kes de namazı kıldır!” dedi.

Yani ukalâlık etti. Bu caminin imamı var, bu işin vakti var, müftülüğün talimatı var, bayram namazının ne zaman kılınacağı belli. Cemaati üzmemek, fazla bekletmemek de bizim prensibimiz. O kadarı biz de biliyoruz.

“—Hoca hoca, lafı çok uzatma da namazı kıldır!” deyince Hocamız konuşmayı kesti, yürüdü minbere çıktı. Halbuki bayram namazı kılınacak, minbere öyle çıkılacak. Vallahi namazdan önce minbere çıktı, yürüdü. Öyle bir hutbe irad etti, öyle bir bangır bangır konuştu ki sanıyorum o adam kaçmıştır. Herhalde

kaçmıştır, yani barınamamıştır, duramamıştır oralarda, kaçmıştır. Çok şiddetli konuştu.

Düşündüm; bu kadar yumuşak insan niye bu kadar sert bir reaksiyon gösterdi?

Şu bakımdan diye karar verdim. Hocamızı şahıs tanımıyor. Yani Hocamız şeyh midir, evliyâullahtan bir kimse midir, tanımıyor. Amma cemaat olarak, halktan bir fert olarak hocalara karşı saygısız.

Halkın gözünde hocalar nedir?

Maaşını verirsin, öne geçer, sarığı cübbeyi giyer, sanki memuru gibi, “Hoca hoca, çok konuşma, kıldır namazını o kadar!” der.

Halbuki hoca “önder, lider” demek. Senin hizmetçin değil ki Allah’ın yolunda! Hakkı söyleyecek, icabında seninle kavga eder, icabında sana zıt çıkar, ters çıkar.

Tabii bir talihsizlik... Hocalar keşke hep zenginlerden hoca olsa da hiç maaş almasa, maaşlarını daha cemaate verse... Ama dinî tahsil yapıyor, bir mesleğe giriyor, o mesleği yapacak, başka bir kazancı ve geliri olmadığı için Osmanlı zamanından beri din görevlileri yapan kimselerin başka bir şeyle uğraşmayıp da evleri de aç açık kalmasın, çoluk çocuğu da sıkıntı çekmesin diye beytü’lmâl-i müslimînden, hazîne-i hümayundan para verilmesi uygun görülmüş, buna fetva verilmiş.

Hocaya karşı bir saygısızlık olduğu için Hocamız böyle davrandı. Öğretmene saygısızlık olur mu?

Hatırlıyorum ben; Evren Paşa o kadar yaşına

rağmen, reisicumhur olmasına rağmen “hocam” diye gitmişti birisinin elini öpmüştü. Hatırlıyorum... Bizim töremizde hocaya karşı saygı sonsuzdur. Reisicumhur olsa bile “hoca” diye karşısında elini öpüyor, saygılı duruyor.

Cami hocası mektep hocasından daha önemli. Mektep hocası dünyevî bilgi öğretiyor, caminin hocası, hele şeyh ise, mürşid-i kâmil ise âhîret yolunu, cennet yolunu öğretiyor, cennete gitmesinin bilgilerini veriyor, ma’rifetullahı öğretiyor. Adamın hiçbir şeyden haberi yok!

Sen kimsin ya? Hangi meslekten olursan ol. Bir kere müdahale etme hakkın yok, böyle kaba bir şekilde konuşmaya da hakkın yok! Ama esas itibariyle bir kere hocayı hakir görüyor.

Senelerce önce bana birisi geldi: “—Ee hafız, nasılsın bakalım?” dedi.

Toplumda her insana hitabın bir şekli vardır. ‘Bey’ denilecek insana ‘efendi’ denmez, ‘efendi’ denilecek insana ‘bey’ denmez. ‘Beyefendi’ denilecek insana ‘bey’ denmez. Mesela sunucu konuşurken, ‘Sayın bakanım’ der, ‘sayın müdürüm’ der filan, böyle bir usul ve töre vardır.

Haydi bakalım git de sen İstanbul valisine:

“—Ee nasılsın bakalım Hayri Efendi?” de.

Adam bir kere öyle söyleyişinden tavır alır sana... Neden? Valiliğe hitabın bir şekli, şemâili vardır.

“—Ee hafız, nasılsın bakalım?” dedi.

“—Teşekkür ederim.” dedim ben, gayet sakin.

“—Nerde vazife görüyorsun, hangi camide vazife görüyorsun?”

“—Bir resmi görevim yok ama arada pazar günleri İskenderpaşa Camii’nde böyle vaaz veriyorum.” dedim.

“—E nerede okudun, hangi kursta okudun?” filan dedi.

“—Bendeniz Edebiyat Fakültesinden mezun oldum da İlâhiyat Fakültesi”nde de 27 sene hizmet yaptım, emekli profesörüm.” dedim.

Adam şaşırıldı:

“—Özür dilerim hocam!” dedi.

Sen ne özür dileyeceksin, yani bir şey değil. Ama sakallıyız ya, saymıyor. Sakallı insanlar, sarıklı insanlar, cübbeli insanlar sayılmaz.

Öyle şey mi olur? Ne oluyorsun yani? Hani insanla bir konuş, ondan sonra kim olduğunu öğren, tepeden inme konuşma!

Hâsılı Hocamız o zaman, tahminime göre onun için celallendi. Yani hocalık müessesesini savunmak için. Yoksa biliyorum sabreder, çok şeylere sabreder. Ohoo! İhvanın cahillerinin cahil muamelelerine, yersiz davranış ve sözlerine çokook sabrettiğini biliyorum da orada çok celallendi.

Sonradan hadis kitaplarında okudum, o zamana kadar okumamıştım. İnsan okudukça her gün yeni bir şey öğreniyor. Hadis kitaplarında, işte şu bizim okuduğumuz kitapta da diyor ki;

“—Peygamber SAS Efendimiz minbere çıktığı

zaman at üstündeki bir başkomutan kadar celalli olurdu.”

Haah, bak anladım. Hocamızın mihrabdaki celalini anladım.

Aşağıdaki cemaline mukabil mihrabdaki celalini anladım. Hadîs-i şerîfe uyduruyor.

Bu misalleri şu bakımdan veriyorum. Bizim ahlâkımız ahlâk-ı Muhammedî olacak. Ahlâk-ı Muhammediye’ye heves edeceğiz, onu edinmeye çalışacağız. Ahlâk, cömertlik, dürüstlük ve saire bakımından Peygamberimiz gibi olmaya gayret edeceğiz.

b. Peygamber Efendimiz’in Tesiri

Peygamber Efendimiz’i görünce adam ne diyor?

Kendisi henüz daha müslüman değil ama alim, gün görmüş insan. Şöyle bir bakıyor:

“—Bir de ne göreyim, baktım ki yüzü hiç öyle yalan söyleyecek bir insan yüzü değil!”

Pırıl pırıl, Muhammed el-Emin; güvenilen Muhammed. Bizim de öyle olmamız lazım.

Şimdi gazetelerde, “Memleket tehlikede! [Ey] devlet güvenlik mahkemesi savcıları! Rejim elden gidiyor, inkılâplar şöyle olacak, bilmem laiklik şey yapıyor, laikliğe karşı tecavüzler arttı, bu müslümanlar, gericiler yönetimi elde ederse ne olur?” diye haberler çıkıyor.

Bir arkadaşımın yeğeni demiş ki:

“—Siz yönetime gelerseniz bizi ktır ktır kesersiniz.”

“—Ben mi keseceğim?” demiş.

Dayısına veya amcasına yeğeni söylüyor.

“—Evet demiş, bizi kesersiniz.”

Muhterem kardeşlerim!

Bu bizim kusurumuz. Vallahi bizim kusurumuz! Biz müslüman olacağız da millet bizden korkacak. Bizim kusurumuz! Bize hayran olması, bizi sevmesi lazım. Bizi gördüğü zaman boynumuza sarılmak istemesi, hüngür hüngür ağlaması lazım. Kusur bizde; kabalık, sabalık, kusur bizde muhterem kardeşlerim. Kendimizi, İslâm’ı sevdirememişiz. Adam geliyor diyor ki:

“—Hocam bana dua et.” Niye?

“—Dört yıldır karımla anlaşamıyoruz; karım bana düşman, çocuklarımı da bana düşman etmek istiyor.”

Kusur onda, darılmasın kimse... Tabii o kadında da kusur vardır, böyle söyleyenlerde daha çok kusur vardır ama esas itibariyle bizde de bir kusur var.

Yani ben biraz işi ters taraftan alarak çarpıcı bir hadîs-i şerîfle de ilgili olduğu için çarpıcı bir noktadan götürmek istiyorum. Mürşid-i kâmillerin sözleri, halleri başka oluyor.

Hocamız derdi ki:

“—Bir kadını idare edemeyen erkeğe ben erkek mi derim?”

Haydi bakalım ayıkla pirincin taşını... Mürşid-i kâmil, Hocamız işte, cennetmekân, artık öldü, her şeyi söyleyebiliriz. Kendisi kerametini,

büyükliğini saklardı ama biz şimdi her şeyi söyleyebiliriz.

Yahu sevdireceksin! Kadına İslâm'ı sevdireceksin! Delikanlı çıkıyor kızın önüne, allem ediyor kallem ediyor, kandırıyor, sonra nişanlanıyor. Dil döküyor... E sen de karına İslâm'ı sevdireceksin. Bu basîreti göster.

Hiç, hiç mi şiir okumadın? Hiç mi edebiyatın yok? Hiç mi şeyin yok? Yani sevdireceksin; hediye al, yüzük al, “şunu senin için aldım” de, şöyle de, böyle de sevdireceksin kendini.

Bizim de topluma kendimizi sevdirmememiz lazım. Şimdi bizim cemiyetimiz, Türkiye topun ağzında... Türkiye çok büyük tehlike içinde. Yani yarın öbür gün, ansızın Bosna-Hersek gibi olabiliriz. Gazeteler yazıyor bunu. Harp çıkabilir. Harp çıktı mı karmakarış olur ortalık. Herkes düşman bildiği insana saldırır. Harpte daha düşmanın gelmesine lüzum kalmadan millet birbirine saldırır.

Neden?

Şu partili bu partiliye düşman, bu partili o partiliye düşman, köylü şehirliye düşman, şehirli köylüye düşman, işçi patrona düşman, patron işçiye düşman, bir sürü düşmanlıklar... Biz birbirimizi yeriz. Türk Kürd'e düşman, Kürt Türk'e düşman, böyle gidiyor.

Kusur, kusur kimde? En kolayını söylüyorum ben; kusur bizde. Neden? Sevdirememişiz kendimizi. Kusur var, sevdirememişiz. Peygamber Efendimiz'i bak uzaktan görüyor, görünüşten;

“—Bir de ne göreyim, yüzü hiç yalancı yüzü değil.” diyor.

Bir başka hadîs-i şerîfte Rasûlüllah Efendimiz hakkında Hazret-i Ali RA’dan gelen rivayet şöyle:⁴

مَنْ رَأَاهُ بِدِيهَةٍ هَابَةٍ وَمَنْ خَالَطَهُ مَعْرِفَةً أَحَبَّهُ يَقُولُ
نَاعِيْتُهُ لَمْ أَرَ قَبْلَهُ وَلَا بَعْدَهُ مِثْلَهُ

(ت. ش. هب. عن علي)

(*Men raâhu bedîheten hâbehû*) “Rasûlüllah’ı ömründe ilk kez gören kimse, onu huzuruna girip de yüzüne bir baktı mı, titreme alırdı kişiyi. Onun heybetinden Rasûlüllah’ın peygamberlik heybetinden adam titremeğe başladığı, tir tir titrerdi.”

(*Ve men haletahû ma’rifeten*) “Kim tanır da Rasûlüllah’ı sohbetine iştirak eder de, konuşmasını dinler de, halini huyunu anlarsa; muhalata ederse, onunla karışır, görüşürse; huyunu, ahlâkını, yaşamını tanırsa; (*ehabbahu*) onu severdi, dayanamazdı, aşık olurdu.”

(*Yekûlu nâituhû*) Onu anlatmak isteyen kimse, onu anlatırken: (*Lem era kablehû ve lâ ba’dehû mislehû*) “Onun gibisini ondan önce de, ondan sonra da hiç görmedim. Önce de

⁴ Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.599, no:3638; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.VI, s.328, no:31805; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.II, s.148, no:1415; İbn-i Esîr, *Üsdü’l-Gâbe*, c.I, s.15; İbn-i Sa’d, *Tabakâtü’l-Kübrâ*, c.I, s.412; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.XI, s.30, no:5699; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.III, s.262; Ebü’ş-Şeyh, *Ahlâku’n-Nebiy*, C.I, s.90, no:84; Hz. Ali RA’dan.

görmemiştim, tanıdıktan sonra da etraftaki insanlara bakıyorum, onun gibisi yok! Evvelinde ve ahirinde onun gibisini hiç görmedim.” derdi.

Heybetliydi çünkü. Bir heybet-i peygamberîsi, peygamberlik heybeti vardı. Hocamız da öyleydi. Hocamız uzaktan dev gibi görünürdü, dağ gibi görünürdü. Bir arkadaş, bakanlık yapmış bir kimse anlatıyor ki:

“—Dağ gibi görünüyor. Yanına gittim, ölçtüm, boyu benden bile kısa.” diyor.

Yani yanında durmuş, bakmış omuzu daha aşağıda filan. Ama Hocamız dağ gibi görünürdü. Muhteşem, böyle bir heybetli gibi görünürdü. Şu kapıdan girmez gibi görünürdü. Mehâbeti vardı. O da Peygamber Efendimiz’e benzemesinden.

Yusuf AS’ın güzelliği meşhur, çok güzelmiş. Kadınlar ellerini kesmiş ya... Aziz’in karısı, “Aziz’in hanımı, kölesiyle macerası var, gönül macerası var.” denilince, dedikodu çıkınca, çağırıyor şehrin kadınlarını, her birinin eline elma, bıçak veriyor. Elmayı soyacaklar yiyecekler, meyve ikram ediyor. Tam elmayı, meyveyi vermişken Yusuf AS’ı çağırıyor içeri:

وَقَالَتِ اٰخْرٰجِ عَلَيْهِنَّ

(يوسف ٣١)

(*Ve kâleti’hruc aleyhinne*) “Çık bakalım şunların yanına.” diyor.

Yusuf AS kapıyı açıyor, köle, satıldı ya, Mısır’a köle olarak satıldı ya, kapıdan bir içeri geliyor,

kadınlar böyle elmayı kesecekken;

وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ

(يوسف ٣١)

(*Ve katta'ne eydiyehünne*) “Kadınlar ellerini kestiler.”

Elma filan gitti akıllarından. Kadınlar Yusuf AS'ı, güzelliğini görünce elma yerine ellerini kestiler. *Katta'ne*, tef'il babından, “parça parça ettiler, çok kestiler” demek. Az değil yani, birazcık “Ay!” filan değil. O kadar yani, akılları başlarından gitmiş.

وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا هَذَا بَشَرًا إِنْ هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ

(يوسف ٣١)

(*Ve kulne hâşe li'llâhi mâ hâzâ beşeren, in hâzâ illâ melekün kerîm*) “Bu insan değil, bir melek! İnsan soyuna benzemiyor, bu ne güzellik!” dediler. (Yûsuf 12/31)

Yusuf AS çok güzeldi. Peygamber Efendimiz daha güzel. Peygamber SAS Efendimiz daha güzel.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

İşte Peygamber Efendimiz imanı böyle tarif ediyor: (*Eşrefü'l- îmân*) “İmanın en şerefli, (*en ye'meneken-nâsü*) insanların sana

güvenmesidir, senden emin olmasıdır, seni sevmesidir, senden endişe etmemesidir.”

Öyle miyiz? Komşumuz bizim hakkımızda böyle

mi düşünüyor? Hemşerimiz bizim hakkımızda böyle mi düşünüyor? Öteki partideki bizim hakkımızda böyle mi düşünüyor?

Hayır. Herkes korkuyor. Sakalımızdan, kaşımızdan, gözümüzden, şalvarımızdan korkuyor.

c. Düşmanlara Karşı Güç Kuvvet Hazırlayın!

Ben dergide yazı yazdım. Ben de korkuyorum. Balkanlar'daki olaylar çok mühim olaylar. Kafkasya'daki olaylar da çok önemli. Ben Türkiye'nin parçalanmamasını, müslümanların korunmasını, Türkiye'nin Bosna-Hersek gibi olmamasını istiyorum, silahlanmamız lazım diyorum. Ama atom silahına da sahip olmamız lazım! Kuvvetli olursak düşman saldıramaz diyorum.

Hazır ol cenge eğer ister isen sulh u salah.

Sulh istiyorsun cenge hazır ol, hazırlıklı ol da adam cesaret edemesin, heveslenmesin. Şimdi hevesleniyor.

“—İstanbul’u Patrikane’ye ver.” Ee...

“—Trakya’yı da Rumlara, Bulgarlara ver.” Ee...

“—İzmir’i de, Ege’yi de Yunanlılara ver.” Sonra?

“—Kıbrıs’ı da Yunanlılara ver.” Ee...

“—Trabzon’u da Rumlara ver. Trabzon’dan Samsun’dan İskenderun’a bir çizgi çektiğin zaman Kayseri’den ötesini de Ermenilere ver.”

Sonra?

“—E Güney Doğu Anadolu’nun GAP bölgesini

de barajları filan yaptın ya, milyarları harcadın harcadın her şey tamam, onları da yahudilere ver.”

Alanda kaçan mı sen? Kimin malını nasıl bölüşüyorsun? Biz burada altmış milyon bekçiyiz. Kimseye bir karış toprak vermeyiz.

Osmanlılar zamanında birisi demiş ki:

“—Ege’deki şu adayı bize verin. Ne kadarsa parasını verelim, şu adayı bizeatar mısınız?”

“—Satarız” demiş, vezir. Kaça?

“—Aldığımız fiata” demiş. “Biz orayı alırken şu kadar şehid verdik.” demiş. O kadar şehid... Gel bakalım keselim kafanı, gör o zaman.

Şimdi ben diyorum ki:

“—Hazır olsun millet! Yani ben razıyım, bütün milletin orduya kayıt olmasına razıyım. Bütün milletin! Tamam, genelkurmay başkanına telgraf çekelim, emrinizdeyiz buyurun. Bütün millet asker olsun, başka meslek olmasın. Hepimize, kadın erkek, çoluk çocuk silah talimi verilsin. Yeter ki adamlar bize heves etmesin!”

Jirinovski:

“—Türk illerinde çan çalacağım.” demesin. Ben Jirinovski’nin sözü üzerine bir yazı yazdım.

“—Haydi... Bir hoca efendi halkı silahlandırıyor, iç harp çıkartacak.” diye iç politikada malzeme oldu.

Ya ben ömrümde kendim tavuk bile kesmedim. Yani benim öyle bir niyetim yok. Ama ben düşmanın bu sözleri üzerine, yani Yunanistan’ın

edepsizliği, Sırpların hunharlığı, gaddarlığı, Ermenilerin kalleşliği, Rusların küstahlığı üzerine yazıyorum.

Ben biliyorum; bütün âdemoğlu, benî Âdem, hepsi kardeştir, aynı cinstendir. Ben İngiliz'e karşı, Alman'a karşı, Rus'a karşı, Çinli'ye karşı –demin Çinli bir misafirimiz vardı– kötü duygular beslemiyorum, hepsinin hayrını, iyiliğini istiyorum ama e o da açıkça bana:

“–Evini ver, barkını ver, sököl paraları, cebindekileri çıkar, sen nereye gidersen git, defol buradan...” derse olmaz.

O da öyle demesin değil mi yani?

Ben o kadar iyi niyetlere sahipsem, Sırp da milli marşında:

“–Balkanlar'da müslüman bırakmayacağım, Anadolu'daki müslümanları da çıkartacağım, sürüceğim, İran'a kadar Anadolu'da ve Balkanlar'da müslüman bırakmayacağım.” diye hunharlık gaddarlık yapmasın, değil mi?

Yani o kadar da bizim hakkımız var. Evet, biz gaddar değiliz katil değiliz. Bizim memleketimizde bir sürü kilise var, hiçbir şey yapmıyoruz, yapmayız, yaptırtmayız da.

“–Nereden belli, ne mâlum yaptırtmayacağın?”

Türkiye'de anarşi olduğu zaman biz anarşiye katılmadık. Biz anarşiye katılsaydık, kimse bizim önümüzde duramazdı. Çünkü inanan insanın gözü bir şeyi kesti mi, onu kimse durduramaz. Ama biz haksız yere, yanlış yere birisinin öldürölmesinin vebalini çok büyük bir

vebal gördüğümüz için öyle işlere girmedik. Mağdur olmaya razı olduk, itilip kakılmaya razı olduk ama anarşinin içine girmedik.

Mazimizden belli bizim halimizin ne olduğu, istikbalimizin ne olacağı. Biz şey yapmıyoruz, ama dedikodu yaptılar, iç politika malzemesi yaptılar, müslümanlar silahlanıyor dediler, filan.

Biz Kur'ân-ı Kerîm'in emri olarak dışa karşı güçlü olmak istiyoruz. Burada da zaman zaman söylüyoruz:

وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ

(الأنفال ٦٠)

(*Ve eiddû lehüm mesteta'tüm min kuvvetin*)
“Gücünüz yettiği kadar onlara karşı güç, kuvvet ve silah hazırlayın.” (Enfal, 8/60)

Yetmiyor işte bu küçük silahlar. Atom silahına sahip olmazsan adam seni saymıyor. Füzelere sahip olmazsan adam sana değer vermiyor, adam sana saldırmaktan çekinmiyor.

Ne yapıyordu?

Azerbaycan'ın köyünü uzaktan topa tutuyor. Köydekiler bakıyorlar ki başlarına bomba yağıyor ama nereden yağıyor, kim yağıdırıyor belli değil. Haydiii, köyü bırakıp gidiyorlar, ne yapsınlar yani, yapacak bir şey yok. Boşalmış köye de Ermeni geliyor yerleşiyor. Gayet basit.

Ermeni savaşı neden kazandı? Uzun menzilli silaha sahip olmaktan, modern silaha sahip

olmaktan. Yoksa ötekisi ondan daha âciz değil ama bomba yağınca ne yapacak?

Onun için, kuvvetli olmak zorundayız. Onun için milletçe bu konuda hazırlıklı olmak zorundayız. Biz aleviyi sünni ile barıştırmaya çalışıyoruz, ilericiyi gerici ile arada bir şey yok, bakın aynı hizaya gelin diye gayret ediyoruz, müslümanlar arasındaki ihtilafları izale etmeye çalışıyoruz filan.

Hâsılı, bırakalım bu detay fikirleri, hakîki mü'min olan bir insanın hali öyle bir hâle dönecek ki sonunda, sonucu söylüyor Peygamber Efendimiz; insanlar ona güvenecek. Şeyh efendi vefat etmiş, birisine, bir adama demişler ki;

“—Gel bu makama otur, sen vazifeyi devam ettir, ihvana hizmet et.”

“—Bana bir sene müsaade edin!” demiş.

Hocamız anlatırdı bu hikâyeyi, ben ondan duydum. Bir sene sonra:

“—Haydi demişler, hadi beklemekten artık bıkmaya başladık, gel, otur.”

“—Beklediğim bir şeyler vardı, olmadı, bir sene daha.” demiş.

Bir sene daha beklemişler. İkinci sene sonunda: “—Haydi artık gel.” demişler.

Bir sene daha müsaade istiyorum filan.

Sonunda, üçüncü seneden sonra gelmiş, öyle bir mürid-i kâmillik yapmış ki cümle cihan halkı memnun olmuş.

Demişler ki;

“—Ya mübarek! Niye bizi üç sene beklettin, niye daha evvelinden gelmedin?”

Demiş ki:

“—Ben kendimi deniyordum. Hayvanların yanına gittiğim zaman hayvanlar benden kaçıyordu. Hayvanlar kaçarsa, insanlar haydi haydi kaçır diye vazifeye yanaşamıyordum.” demiş.

Benim hakikaten tanıdığım insanlar var, güvencinler geliyor eline konuyor. Eline omzuna konuyor. İtimat etmiş ona, halbuki bazısını uzaktan görse kaçır. Yani hayvan da hissediyor. Mesela köpek kendisinden korkana saldırırmış, herhalde kalbinin atışını matışını vesairesini veya korktuğu zaman insanın bilmem hangi salgı bezi salgı yaparmış da onun kokusunu duymış da köpek, bunun kötü niyeti olduğunu anlayıp ondan saldırırmış diyorlar. Korkmayana, yani emin yürüyene bir şey yapmazmış, korkana saldırırmış diyorlar. E hayvanlar da bir şeyler hissediyor.

Mesela at durduğu yerde kişnediği zaman, haa bir şey var. Kuşlar ormandan kaçmaya başladığı zaman, haa biraz sonra zelzele olacak filan, bir şeyler. Hayvanların bir sezgileri var.

Yani adamcağız hayvanlar kendisinden kaçmaz, kendisini sever, kendisinin yanına sokulur duruma gelince vazife yapmaya gelmiş.

Bir menkabe tabii bu, nihayet bir fıkra, bir ibretli bir şey, hisse almak için kıssa diyelim.

E bizim de imanımız öyle olacak, hayatımıza öyle tesir edecek, yüzümüze halimize öyle

aksedecek ki herkes sevecek bizi, güvenecek:

“—Haa ondan bir zarar gelmez, o melek gibidir, ona itimad ediyoruz.” diyebilecekler.

Tamam mı kardeşlerim?

Peygamber Efendimiz’in hadisini söylüyoruz, burada kendimiz yeni bir prensip ortaya koymuyoruz. Peygamber Efendimiz öyle buyuruyor. İmanın en şerefli si insanların sana karşı emniyet duymas ıdır, güvenmesidir sana. Senden çekinmemesidir, endişe duymamas ıdır. O hale geleceğiz, gelmemiz lazım. Nasıl olur bu?

Halimlikle, sabırla, hizmetle, sevgiyle, ikramla, cömertlikle böyle olur. E bunların hepsi de Allah’ın sevdiğ i güzel huylar.

Biz şimdi öyle yapmıyoruz, kaş ımızı çatıyoruz, biz Allah’ın doğru yolunda giden doğru kuluyuz ya, kaş ımızı bir çatıyoruz. Ötekisi de Allah’ın eğri yolda giden eğri kulu, ona kızıyoruz.

Öteki mahluklar insandaki duyguları anlıyor da o anlamıyor mu? Tabii o da bakış ından anlıyor. Bu bana kızıyor diyor, o da bize kızıyor.

Halbuki büyük insanlar kötülüğ e iyilikle mukabele etmişler. Kötülüğ e iyilikle mukabele ede ede düzeltmişler. Yoksa kötüyle kötü olunduğ u zaman, kötülüğ e kötülükle mukabele edildiğ i zamancihanda kavga olur, gürültü olur. Kötülüğ e iyilikle mukabele edecek, yani tasavvufî ahlâk olacak. Müslümanın ilâhi bir ahlâkı olacak. Peygamber Efendimiz’in ahlâkı olacak.

Peygamber Efendimiz’e kanlı bıçaklı, can

düşmanı, hasım olan insanlar sonradan nasıl sahabesi oldular? Nasıl Hz. Hamza'nın ciğerini çiğneyen insanlar sonradan müslüman oldu?

Kaç kişi, kaç kişi ölmüş İslâm'ın yayılmasında? Birkaç yüz kişi. Koca İslâm'ın Suudi Arabistan'a yayılması, Bedir harbi, Uhud harbi, Hendek harbi, bilmem ne. Müşriklerden toplam zayıat birkaç yüz kişi...

E şu Bosna-Hersek'e bakın, sırf Bosna-Hersek'te şu Sırpların öldürdükleri, Azerbaycan'da Ermenilerin öldürdüğü adam sayısına bakın! Şimdi gelin bakalım hangi din, hangi mü'min, hangi dinin mensubu daha medeniymiş görün. İslâm'ı kılıç dini diyorlar. E görün bakalım haydi, işin nasıl olduğunu...

d. Müslümanlığın En Şerefli

İmanımız böyle olacak; insanlar bizden endişe duymayacak, bizi sevecek, bizi sayacak, bizi görünce yüreğinin yağı akacak. Bir.

(Ve eşrefü'l-islâmi en yesleme'n-nâsü min lisânike ve yedike) “Müslümanlığın, İslâm'ın en şerefli derecesi de insanların senin elinden ve dilinden selâmette olmasıdır.”

Yani hakîki Müslümanlık, senin elinle dilinle kimseye zarar vermemendir. Hakîki mü'minlik herkesin sana güven duymasıdır. Hakîki Müslümanlık da kimsenin senin elinden, dilinden zarar görmemesidir. Bu da bir tarif işte, Müslümanlığın tarifi.

E biz öyle miyiz? Ölçelim kendi kendimizi, muhasebemizi yapalım; kârımızı zararımızı,

iyi huyumuzu kötü huyumuzu göz önünde bulunduralım, çıkacak ortaya.

Peygamber Efendimiz din için, iman için, Allah yolunda doğduğu şehri terk edip de Medine'ye hicret etmiş miydi? Etmişti.

Öteki müslümanlar da hicret etmişler miydi? Etmişlerdi.

Hepsinin Medine'ye gelip Peygamber Efendimiz'in etrafında toplanması emredilmiş miydi o zamanın müslümanlarına? Emredilmişti.

Yaa, iman için, Peygamber Efendimiz'e hizmet için, Allah'ın buyruğunu tutmak için evlerini barkları, mallarını mülklerini, işlerini güçlerini terk ettiler, müslümanlar Medîne-i Münevver'e'ye geldiler. Haa, o o zamandı. Şimdi burada diyor ki:

(Ve eşrefü'l-hicreti en tehçüre's-seyyiâti)
“Hicretin en şereflişi kötülüklerden vazgeçmektir, hicret etmektir.”

Yani Mekke'den Medine'ye gitmek bir hicretti, yok şimdi. Şimdi ne var? Şimdi hicret, sahip olduğun kötülükleri, günahları bırakmak işte. Kötülükleri bırakıp hasenâta yönelmek; seyyiâttan vazgeçip hasenâtı işlemeye başlamak; bu da bir hicret... Kötü işi bırakıyor, iyi işi yapmaya başlıyor. Sigarayı bırakıyor, içkiyi kumarı bırakıyor. Namazsızlığı niyazsızlığı bırakıyor, ibadete yöneliyor. Ona buna cevretmeyi, zulmetmeyi, kötülükleri bırakıyor, iyi insan oluyor. İşte hicretin en hayırlısı bu.

Sonra: *(Ve eşrefü'l-cihâdi)* “Cihadın en şereflişi,

(*en tuktele ve yü'kara feresük*) sen savaşa girdiğin zaman atın perişan oluyor, yaralanıyor, yere düşüyor, sen parça parça darbeler yiyorsun. İşte cihadın en şerefli budur.”

Yani atınla, okunla, mızrağınla düşmana bir dalıyorsun, kendin de, hayvanın da yerlere kanlara bulanıp gidiyor işte. Cihadın en şerefli budur. Yani düşmandan kaçmıyor, sağ kalayım diye hesap yapmıyor, saldırıyor, sebat ediyor, çarpışıyor, yaralanıyor, atı da yaralanıyor düşüyorlar, al kanlar içinde kara toprağın üstüne düşüyorlar, şehadet şerbetini içiyor. Cihadın en şerefli bu.

Bazı hadis kitaplarında hadis bu kadarla tamamlanıyor. İbnü'nNeccâr isimli hadis aliminin kitabında ilaveleri var, şöyle;

(*Efdalü'z zühdi*) “Zühdün en şerefli...”

Zühd ne demek? Dünyaya önem, kıymet vermemek, dünyayı sevmemek, dünyaya karşı gözü tok olmak demek.

Zühdün en şerefli nedir?

(*En tesküne kalbüke âlâ mâ ruzikte*) “Allah'ın sana verdiği rızka gönlünün razı olmasıdır, huzur sükûn bulmasıdır.”

Böyle hırs, kıskançlık ve saire filan duymayıp, “Tamam, Allah bana bu kadar vermiş, el-hamdü lillâh.” deyip Allah'ın sana verdiği rızıktan gönlünün sakin, mutmain olması, huzur duymasıdır. Zühd bu. Gözü tok adam. Ötekisi çok almış, üzülüyor; çok kazanmış, şey yapmıyor, helalinden Allah şu kadar vermiş

kendisine, ooh elhamdü lillâh diyor.

(*Ve inne eşrefe mâ tûs'elü mina'llâhi azze ve celle*) “Aziz ve celil olan Allahu Azîmuşşan hazretlerinden istenen, dua edilip de niyaz edilen, istenen şeylerin en şereflişi, (*el-âfiyetü fi'd-dünya ve'l*

âhireti) dünyada ve ahirette âfiyettir.”

Yani Allah'tan birçok şey istiyoruz ya:

“—Para ver yâ Rabbi, sıhhat ver yâ Rabbi, şunu ver yâ Rabbi, bunu ver yâ Rabbi...”

İstenir mi, ayıp mı? Ayıp değil, istenir. Dua etmek ibadettir.

Hatta Peygamber SAS Efendimiz'in bir hadîs-i şerîfi bu konuda çok hoşuma gidiyor:

“—Ayakkabının bağcığı kopsa Allah'tan iste!” diyor.

Ne güzel! Allah'la o kadar yakın ki kul;

“—Yâ Rabbi ayakkabımın bağcığı koptu, ver bir ayakkabı bağı.”

Güzelliğe bak! Allah vermez mi? Verir. Verdiği zaman da o kulun imanını nasıl olur? Böyle çelik gibi, kale gibi olur!

“—Ben istiyorum, Rabbim bana veriyor. Bizim aramızda yakınlık var.” Yani Allah'ın varlığından birliğinden tereddüdü kalmaz. İmanını nasıl kuvvetli olur.

Yani istemek sevap, dua etmek sevap. Kendine, dünyana, âhiretine, komşuna, arkadaşına iste, lütfen benim için iste filan. Müslüman kardeşine

dua etmek sevap.

Allah'tan istenen şeylerin en şereflişi nedir? Dünyada ve ahirette afiyettir. Ne demek *afiyet*?

“—Afiyet olsun!” diyoruz, yemek yiyor adam, afiyet olsun.

Afiyet; hem hastalıklardan hem de üzüntü ve belâlardan selamette olmak demek. Hasta değil, üzücü bir durumda da değil. Hem şen hem sıhhatli. “Şen ve esen kalınız.” diyor ya hani konuşmacılar. Yani hem gönlü hoş hem sıhhati tam, ne karnı ağrıyor ne kafası; ne derdi var ne üzüntüsü. Tabii bu dünyada da olabilir, dünyada da afiyet olur, ahirette de olur.

Ahiretteki âfiyet ne demek? Cehenneme düşmemek, Allah'ın kahrına gazabına uğramamak, cezaya belaya duçar olmamak, sıkıntı görmemek demek. Allah'tan istenecek şeylerin en hayırlısı âfiyettir.

Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerîfi var, böyle buyurmuş:⁵

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِيَةَ فِي الدِّينِ
وَالدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

(Allâhümme innî es'elüke'l-afve ve'l-âfiyeh,

⁵ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.738, no:5074; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1273, no:3871; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.25, no:4785; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.III, s.241, no:961; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.243, no:698; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XII, s.343, no:13296; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VI, s.35, no:29278; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.145, no:10401; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.264, no:837; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

fi'd-dîni ve'd-dünyâ ve'l-âhireh) “Yâ Rabbi! Ben senden beni affetmeni istiyorum; dinî konularda, dünyevî konularda ve uhrevî konularda, hem dünyada hem ahirette afiyet istiyorum.”

Böyle dua etmeyi tavsiye ediyor Peygamber Efendimiz.

Ha bir de burada dinde afiyet çıktı. Dinde afiyet ne demek?

İnsanın dinî yaşantısının sakat olmaması, tam olması, kulluğunu güzel yapması, itikadının doğru olması demek. İtikadı bozuk olsa hâpı yuttu. Allah bozuk itikadlının, bid'at ehlinin ibadetini kabul etmiyor.

Yani amellerin kabul olması için şartlar, kabul olmamasının sebepleri var. O sebepler olmayacak; ibadetlerini iptal eden, bâtil duruma, fâsit duruma düşüren, Allah'ın sevgisini kaybettiren şeyler var; onlar olmayacak, güzel bir dindarlığı olacak. Dinî konuda afiyet bu. Vücudu sıhhatli, gönlü, başı hem dünyada hem ahirette şen ve dinç olacak.

Âfiyet böyle bir güzel kelime, yani her şeyi ihtiva ediyor, içinde her türlü şey komprime olarak mevcut, yani tam bir şey. Allah'tan insan dinde dünyada ahirette âfiyet istediği zaman her türlü şeyi istemiş oluyor; cennet de dahil, cehennemden korunmak da dahil, hastalıktan kurtulmak da dahil her şeyi istemiş oluyor.

Bir hadisle dersi bitirdik ama bu hadîs-i şerîf güzel, yani hatırdaki kalacak bir hadis.

Allah hepinizden razı olsun...

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
24. 04. 1994 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
KÜRSÜ